TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2005. gada 21. jūlijā *

Lieta C-30/04

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *Tribunale di Bolzano* (Itālija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2004. gada 9. janvārī un kas Tiesā reģistrēts 2004. gada 28. janvārī, tiesvedībā

Ursel Koschitzki

pret

Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS).

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: ceturtās palātas priekšsēdētājs, kas veic pirmās palātas priekšsēdētāja pienākumus, K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], tiesneši N. Kolnerika [*N. Colneric*] (referente), K. Šīmans [K. Schiemann], E. Juhāss [*E. Juhász*] un M. Ilešičs [M. Ilešič],

* Tiesvedības valoda — itāļu.

ģenerāladvokāts F. Dž. Džeikobss [*F. G. Jacobs*],
sekretāre L. Hjūleta [*L. Hewlett*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2005. gada 17. martā,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— Urselas Košicki [*Ursel Koschitzki*] vārdā — M. Rosi [*M. Rossi*], R. Čankaljīni [*R. Ciancaglini*] un K. de Gvelmi Kukurullo [*K. de Guelmi Cuccurullo*], *avvocati*;

— *Istituto nazionale della previdenza sociale* (*INPS*) vārdā — A. Todaro [*A. Todaro*], A. Ričo [*A. Riccio*] un N. Valente [*N. Valente*], *avvocati*;

— Eiropas Kopienu Komisijas vārdā — L. Pinjataro [*L. Pignataro*] un D. Martins [*D. Martin*], pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus tiesas sēdē 2005. gada 4. maijā,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretējama Padomes 1971. gada 14. jūnija Regula (EEK) Nr. 1408/71 par sociālā nodrošinājuma sistēmu

piemērošanu darbiniekiem, pašnodarbinātām personām un viņu ģimenēm, kas pārvietojas Kopienā, Padomes 1983. gada 2. jūnija Regulas (EEK) Nr. 2001/83 (OV L 230, 6. lpp.) grozītajā un papildinātajā redakcijā, ko groza ar Padomes 1995. gada 22. decembra Regulu (EK) Nr. 3096/95 (OV L 335, 10. lpp., turpmāk tekstā — "Regula Nr. 1408/71").

2 Šis lūgums ir iesniegts sakarā ar tiesvedību starp Košicki kundzi un *Istituto nazionale della previdenza soziale* (Valsts sociālās nodrošināšanas birojs, turpmāk tekstā — "*INPS*") par proporcionālās vecuma pensijas aprēķinu Košicki kundzei.

Atbilstošās tiesību normas

Kopienas tiesību normas

3 Regulas Nr. 1408/71 1. pants paredz:

"Šajā regulā:

[..]

t) "pabalsti" un "pensijas" nozīmē visus pabalstus un pensijas, to skaitā visus to sastāvā ietilpstošus elementus, kas maksājami no sabiedriskiem līdzekļiem, revalorizācijas pieaugumus un papildu pabalstus, ievērojot III sadaļu, kā arī kopsummas pabalstus, ko var maksāt pensiju vietā, un maksājumus, kas veikti, atlīdzinot ieguldījumus."

4 Regulas Nr. 1408/71 46. panta ar nosaukumu "Pabalstu piešķiršana" 1.–3. punkts nosaka:

"1. Ja ir izpildīti kādi dalībvalsts tiesību aktu nosacījumi par tiesībām uz pabalstiem un tam nav bijis nepieciešams piemērot 45. pantu vai 40. panta 3. punktu, tad piemēro šādus noteikumus:

a) kompetentā iestāde aprēķina pabalsta summu, ko varētu pieprasīt:

i) no vienas puses, vienīgi saskaņā ar tiesību aktiem, ko tā piemēro;

ii) no otras puses, saskaņā ar 2. punktu;

[..].

2. Ja kādi dalībvalsts tiesību aktos prasīti nosacījumi par tiesībām uz pabalstiem tiek izpildīti, vienīgi piemērojot 45. pantu vai 40. panta 3. punktu, tad piemēro šādus noteikumus:

a) kompetentā institūcija aprēķina teorētisko pabalsta summu, ko attiecīgā persona varētu pieprasīt, ja tie visi apdrošināšanas un/vai dzīvesvietas laika posmi, kas pabeigti saskaņā ar dalībvalstu tiesību aktiem, kuri attiekušies uz šo darbinieku vai pašnodarbināto personu, būtu pabeigti attiecīgajā valstī saskaņā ar tiesību aktiem, ko tā piemēro pabalsta piešķiršanas dienā. Ja saskaņā ar šiem tiesību aktiem pabalsta summa nav atkarīga no pabeigto laika posmu ilguma, tad šo summu pieņem par teorētisko summu, kas minēta šajā daļā;

b) šī kompetentā institūcija tad nosaka faktisko pabalsta summu, balstoties uz iepriekšējā daļā minēto teorētisko summu, proporcionāli attiecībai starp to apdrošināšanas vai dzīvesvietas laika posmu ilgumu, kas pirms apdrošināšanas gadījuma iestāšanās pabeigts saskaņā ar tiesību aktiem, ko piemēro šī institūcija, un kopējo apdrošināšanas un dzīvesvietas laika posmu ilgumu, kas pirms apdrošināšanas gadījuma iestāšanās pabeigts saskaņā ar visu attiecīgo dalībvalstu tiesību aktiem.

3. Attiecīgā persona ir tiesīga saņemt no katras dalībvalsts kompetentās iestādes lielāko summu, kas aprēķināta saskaņā ar 1. un 2. punktu, neierobežojot jebkādu noteikumu piemērošanu, kuri attiecas uz samazināšanu, apturēšanu vai atsaukšanu, ko paredz tiesību akti, saskaņā ar kuriem pienākas šis pabalsts.

Šādā gadījumā veicamais salīdzinājums attiecas uz summām, kas noteiktas pēc minēto noteikumu piemērošanas."

5 Šīs pašas regulas 46.a panta, kas saucas "Vispārēji samazināšanas, apturēšanas vai atsaukšanas noteikumi, kas piemērojami attiecībā uz invaliditātes, vecuma vai apgādnieka zaudējuma pabalstiem saskaņā ar dalībvalstu tiesību aktiem", 3. punktā noteikts:

"Gadījumos, kad pabalsts attiecībā uz invaliditāti, vecumu vai apgādnieka zaudējumu pārklājas ar šā paša veida pabalstu vai atšķirīga veida pabalstu, vai citiem ienākumiem, uz dalībvalsts tiesību aktos izklāstītu samazināšanas, apturēšanas vai atsaukšanas noteikumu piemērošanu attiecas šādi noteikumi:

a) pabalstus, kas iegūti saskaņā ar citas dalībvalsts tiesību aktiem, vai citus ienākumus, kas iegūti citā dalībvalstī, ņem vērā tikai tad, ja pirmās dalībvalsts tiesību aktos ir noteikts ņemt vērā pabalstus vai ienākumus, ko iegūst ārzemēs;

b) pabalstu summu, kas pienākas no citas dalībvalsts, ņem vērā pirms nodokļu, sociālā nodrošinājuma iemaksu vai citu individuālu nodokļu vai atskaitījumu atvilkuma;

c) neņem vērā to pabalstu summu, kas iegūti saskaņā ar citas dalībvalsts tiesību aktiem un ko piešķir, balstoties uz brīvprātīgo apdrošināšanu vai brīvprātīgo tālākapdrošināšanu;

d) ja saskaņā ar vienīgi vienas dalībvalsts tiesību aktiem ir piemērojami samazināšanas, apturēšanas vai atsaukšanas noteikumi, pamatojoties uz faktu, ka attiecīgā persona saņem tāda paša vai atšķirīga veida pabalstus, kas

izmaksājami saskaņā ar citu dalībvalstu tiesību aktiem, vai citus ienākumus, kas iegūti citās dalībvalstīs, tad pabalstu, kas izmaksājams saskaņā ar pirmās dalībvalsts tiesību aktiem, var samazināt vienīgi tādu pabalstu summu robežās, kas izmaksājamas saskaņā ar citas dalībvalsts tiesību aktiem vai to teritorijā iegūtu ieņēmumu robežās."

6 Regulas Nr. 1408/71 46.c panta, kas saucas "Īpaši noteikumi, ko piemēro gadījumā, kad viens vai vairāki 46.a panta 1. punktā minēti pabalsti pārklājas ar vienu vai vairākiem cita veida pabalstiem vai citiem ienākumiem, ja tas attiecas uz divām vai vairāk valstīm", 2. punktā noteikts:

"Ja attiecīgais pabalsts ir aprēķināts saskaņā ar 46. panta 2. punktu, tad citu dalībvalstu atšķirīga veida pabalstus vai citus ienākumus un visus pārējos elementus, kas paredzēti kādas dalībvalsts tiesību aktos, lai piemērotu samazināšanas, apturēšanas vai atsaukšanas noteikumus, ņem vērā proporcionāli apdrošināšanas un/vai dzīvesvietas laika posmiem, kas minēti 46. panta 2. punkta b) apakšpunktā, un izmanto minētā pabalsta aprēķināšanai."

Valsts tiesību normas

7 Piemaksa, kas paredzēta minimālās pensijas sasniegšanai, ir pabalsts, ko Itālijas Republika pārskaita ar *INPS* starpniecību it sevišķi invaliditātes, vecuma vai apgādnieka zaudējuma pensijas saņēmējam, lai papildinātu pašu pensiju, ja tās summa, kas izriet no pārskaitītā iemaksu aprēķina, ir zemāka par "iztikas minimumu". Par minimālās pensijas summu, ko fiksē ik gadu un kas ir pakļauta zināmiem ienākumu nosacījumiem, pilnībā atbild vispārējā nodokļu sistēma.

8 1983. gada 12. septembra likumdošanas dekrēta Nr. 463, ar ko nosaka steidzamus noteikumus sociālās nodrošināšanas jomā un noteikumus par valsts līdzekļu izmantošanu, noteikumus dažādām valsts pārvaldes jomām un noteikumus par noteiktu termiņu pagarināšanu (1983. gada 12. septembra *GURI* Nr. 250, turpmāk tekstā — "Likumdošanas dekrēts Nr. 463/83"), pēc grozījumiem — 1983. gada 11. novembra likuma Nr. 638 (1983. gada 11. novembra *GURI* Nr. 310, turpmāk tekstā — "Likums Nr. 638/83") 6. pants tiesībām uz pabalstu piemēro vispārēju nosacījumu, ka saņēmējam nav ienākumu, kas pārsniedz noteikto līmeni, ne arī kopīgu ienākumu ar dzīvesbiedru, kas — ar likumā noteiktiem izņēmumiem — pārsniedz augstāku līmeni.

9 1992. gada 30. decembra likumdošanas dekrēta Nr. 503 (*GURI* 1992. gada 30. decembra kārtējais pielikums Nr. 305, turpmāk tekstā — "Likumdošanas dekrēts Nr. 503/92"), ar ko tika pārformulēts Likuma Nr. 638/83 6. pants, 4. pants noteica jaunus ienākumu ierobežojumus, lai saņemtu kādu no šīm piemaksām. Ienākumu ierobežojuma aprēķins ietver kopā dzīvojoša dzīvesbiedra, kurš nav juridiski šķirts, ienākumus.

10 1995. gada 8. augusta likuma Nr. 335 par obligātās un papildu pensijas sistēmas reformu (*GURI* 1995. gada 16. augusta kārtējais pielikums Nr. 190, turpmāk tekstā — "Likums Nr. 335/95") 1. panta 16. punkts nosaka vispārīgu principu, saskaņā ar kuru "[n]oteikumi par piemaksu minimālās summas sasniegšanai netiek piemēroti attiecībā uz pensijām, kuras izmaksā tikai saskaņā ar iemaksu sistēmu".

11 Saskaņā ar Likuma Nr. 335/95 3. panta 15. punktu:

"Sākot no datuma, kad stājas spēkā šis likums, ikmēneša pensijas summa, tiesības uz kuru ir vai tika iegūtas saskaņā ar apdrošināšanas un maksājumu laikposmu, ko paredz starptautiski līgumi vai konvencijas sociālās nodrošināšanas jomā, pārklāša-

nos, maksājuma gadā nevar būt zemāka par 1/40 no minimālās pensijas, kas ir spēkā datumā, kad stājas spēkā šis likums, vai datumā, kad tiek piešķirta pensija, ja šis datums ir vēlāks. Ja gads nav pilns, šī summa nevar būt zemāka par 6000 lirām mēnesī."

Pamata prāva un prejudiciālais jautājums

12 Košicki ir Itālijas vecuma pensijas saņēmēja kopš 1996. gada oktobra. Viņa ir veikusi 262 nedēļu maksājumus Itālijā un 533 nedēļu maksājumus Vācijā, t.i. — kopā 795 nedēļu maksājumus.

13 1996. gada oktobrī Košicki ģimenes ienākumi bija augstāki, nekā norādīts Likumdošanas dekrēta Nr. 503/92 4. pantā. 1996. gadā ģimenes ienākumi, ko veido Košicki un ar viņu kopā dzīvojošā dzīvesbiedra ienākumi, sasniedza ITL 39 769 000, t.i., EUR 20 538,97. Šajā pašā gadā ierobežojums, kas norādīts Likuma Nr. 638/83 6. pantā, ko groza ar Likumdošanas dekrēta Nr. 503/92 4. pantu, tika noteikts ITL 660 300 apmērā, t.i., EUR 341,01 mēnesī.

14 Košicki un *INPS* ir domstarpības jautājumā par to, vai piemaksa, kas paredzēta Itālijas minimālās pensijas sasniegšanai, ir jāņem vērā, lai noteiktu pensijas teorētisko summu, kas kalpo par bāzi proporcionālās pensijas aprēķinam.

15 Atsaucoties uz 1998. gada 24. septembra spriedumu lietā C-132/96 *Stinco* un *Panfilo* (*Recueil*, I-5225. lpp.), Košicki uzskata, ka uz šo jautājumu būtu jāatbild apstiprinoši. Viņa apgalvo, ka Itālijas proporcionālā pensija, uz ko tai bija tiesības no 1996. gada

1. oktobra, būtu jāaprēķina šādi: minimālā pensija 1996. gadā (ITL 660 300 = EUR 341,01) x Regulas Nr. 1408/71 46. panta 2. punkta b) apakšpunktā paredzētais proporcionālā samazinājuma koeficients (262 nedēļas: 795 nedēļas = 0,32956) = ITL 217 600 (EUR 112,38).

16 Kā uzskata *INPS*, šajā lietā, lai noteiktu teorētisko summu, attiecīgā piemaksa nav jāņem vērā. Šī summa būtu ITL 36 540 (EUR 18,87), kā rezultātā Itālijas proporcionālā pensija ir ITL 12 042 (EUR 6,21) mēnesī.

17 *INPS* visbeidzot nolēma pārskaitīt pensiju ITL 83 000, t.i., EUR 42,86 mēnesī, apmērā.

18 Lēmumā par prejudiciālā jautājuma uzdošanu *Tribunale di Bolzano* atzīmē, ka iepriekš minētā *Stinco* un *Panfilo* sprieduma teksts šķietami sakrīt ar Košicki viedokli attiecībā uz aprēķina veidu. Tomēr šķiet, ka šis spriedums neprecizē, vai šo piemaksu, kas veido Itālijas proporcionālās pensijas aprēķina pamatu, joprojām ir jāņem vērā, ja ģimenes ienākumi pārsniedz Itālijas likumā norādīto maksimālo apjomu.

19 Pamata prāvā ģimenes ienākumi, t.i., Košicki un ar viņu kopā dzīvojošā dzīvesbiedra ienākumi, neapstrīdami pārsniedz ienākumu ierobežojumu. Saskaņā ar Itālijas tiesību aktiem Košicki nebūtu tiesību uz piemaksu, kas paredzēta Itālijas minimālās pensijas sasniegšanai.

20 Iesniedzējtiesa izklāsta, ka saskaņā ar *INPS* versiju prasītājas ierosinātais aprēķina veids novestu pie netaisnīga rezultāta attiecībā uz vienādu attieksmi starp Itālijas pensionāru un "starptautisku" pensionāru. Ja Tiesa piekristu *INPS*, iepriekš minētā *Stinco* un *Panfilo* sprieduma rezolutīvās daļas beigās būtu jāpievieno precizējums: "ja nav pārsniegti ienākumu ierobežojumi un citi nosacījumi, ko tas paredz".

21 Šajos apstākļos *Tribunale di Bolzano* nolēmumu apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"Vai saskaņā ar EKL 42. pantu [..], kas pieprasa vajadzīgo pasākumu ieviešanu sociālā nodrošināšanas jomā, lai īstenotu darba ņēmēju pārvietošanās brīvību, Regulas (EEK) Nr. 1408/71 46. panta 2. punkta b) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka Itālijas proporcionālās pensijas aprēķina bāzi vienmēr veido potenciālā pensija, kas papildināta, lai sasniegtu minimumu, pat ja ir pārsniegti Itālijas likumā noteiktie ienākumu ierobežojumi pensijas paaugstināšanai līdz minimālajai pensijai (Likuma Nr. 638/83 6. pants, ko groza ar Likumdošanas dekrēta 503/92 4. pantu), vai tādējādi, ka šo bāzi nosaka neto potenciālā pensija (teorētiskā, galīgi nenoteiktā summa), ja pensionārs pārsniedz Itālijas likumā noteiktos ierobežojumus minētās piemaksas saņemšanai?"

Par prejudiciālo jautājumu

22 Regulas Nr. 1408/71 46. panta 2. punkta b) apakšpunkts, uz ko ir sniegta atsauce uzdotajā jautājumā, norāda uz teorētisku summu, kas paredzēta šī 2. punkta a) apakšpunktā. Iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai, lai, piemērojot Regulas

Nr. 1408/71 46. panta 2. punkta a) apakšpunktu, noteiktu pensijas teorētisko summu, izmantojot aprēķina bāzē proporcionālo pensiju, ir jāņem vērā valsts tiesību aktos noteiktā piemaksa minimālās pensijas sasniegšanai, ja ir pārsniegti valsts tiesību aktos noteiktie ienākumu ierobežojumi.

23 Lai atbildētu uz šo jautājumu, ir jāatceras, ka Tiesa iepriekš minētā *Stinco* un *Panfilo* sprieduma 22. punktā konstatēja, ka Regulas Nr. 1408/72 46. panta 2. punkta a) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka, lai noteiktu pensijas teorētisko summu, kas kalpo par pamatu proporcionālās pensijas aprēķinam, kompetentajai iestādei ir pienākums ņemt vērā piemaksu valsts tiesību aktos noteiktās minimālās pensijas sasniegšanai.

24 Minētajā lietā *INPS* bija piešķīris Stinko [*Stinco*] un Panfilo [*Panfilo*] proporcionālās pensijas atbilstoši Regulas Nr. 1408/71 46. panta 2. punktam, kas tika aprēķinātas uz pieņēmuma pensiju bāzes, ko pieteicēji saņemtu, ja viņi būtu strādājuši Itālijā visu savu profesionālo dzīvi. Šo pieņēmuma pensiju apjoms bija tādā līmenī, ka gadījumā, ja ieinteresētajiem būtu reālas tiesības uz valsts pensiju šādā apjomā, tiem tiktu piešķirta Itālijas likumā paredzēta piemaksa, lai sasniegtu minimālo pensiju (skat. iepriekš minētā sprieduma lietā *Stinco* un *Panfilo* 8. punktu).

25 Šajā lietā sakarā ar valsts tiesību aktos noteiktā ienākumu ierobežojuma attiecībā uz piemaksu minimālās pensijas sasniegšanai pārsniegšanu apdrošinātais — kā Košicki situācijā, kas visu savu profesionālo darbību ir veikusi attiecīgajā dalībvalstī, — nevarētu pieprasīt šādu piemaksu.

26 Lai noteiktu, vai šādos apstākļos aplūkotā piemaksa ir jāņem vērā, lai aprēķinātu teorētisko summu, ko paredz Regulas Nr. 1408/71 46. panta 2. punkta a) apakšpunkts, šī norma ir jāinterpretē atbilstoši tās saturam un mērķim.

27 No Regulas Nr. 1408/71 46. panta 2. punkta a) apakšpunkta precīzi izteiktajiem noteikumiem izriet, ka teorētisko summu ir jāaprēķina tā, it kā apdrošinātais visu savu profesionālo darbību būtu veicis tikai attiecīgajā dalībvalstī (1980. gada 26. jūnija spriedums lietā 793/79 *Menzies*, *Recueil*, 2085. lpp., 10. punkts).

28 Saistībā ar šī panta mērķi Tiesa jau ir konstatējusi, ka saskaņā ar šo noteikumu veicamā aprēķina mērķis ir nodrošināt darbiniekam maksimālo teorētisko summu, ko viņš varētu pieprasīt, ja visi apdrošināšanas laikposmi būtu tikuši pabeigti attiecīgajā dalībvalstī (iepriekš minētais spriedums lietā *Menzies*, 11. punkts).

29 Tātad, ja aplūkotās dalībvalsts tiesību akti paredz, ka tiesības uz piemaksu ir atkarīgas no vispārēja nosacījuma, ka saņēmējam nav ienākumu, kas pārsniedz noteikto slieksni, un viņa kopīgie ienākumi ar kopā dzīvojošo dzīvesbiedru nepārsniedz paaugstināto slieksni, šī norma ir arī jāņem vērā, lai aprēķinātu teorētisko summu, ko paredz Regulas Nr. 1408/71 46. panta 2. punkta a) apakšpunkts.

30 Košicki tomēr apgalvo, ka ir jāpiemēro cits risinājums. Šajā sakarā viņa apgalvo, pirmkārt, ka būtu jāņem vērā vārda "pabalsts" definīcija Regulas Nr. 1408/71 1. panta t) apakšpunktā, kas noteic, ka "jēdzieni "pabalsts" un "pensijas" nozīmē visus pabalstus un pensijas, ieskaitot visus to sastāvā ietilpstošos, kas maksājami no valsts līdzekļiem [..]". Tā kā runa ir par vienu pamatpabalsta elementu,

piemaksa minimālās pensijas sasniegšanai nevar tikt izslēgta no teorētiskās pensijas noteikšanas.

31 Tomēr, lai noteiktu pensijas teorētisko summu, tas vien, ka šāda piemaksa tiek kvalificēta kā "pabalsts" Regulas Nr. 1408/71 1. panta t) apakšpunkta izpratnē, nekādā veidā iepriekš nenoteic, kādā veidā šī piemaksa ir jāņem vērā. Pienākums ņemt vērā šo piemaksu neparedz pienākumu piešķirt tam citādu saturu kā vien valsts tiesībās noteikto.

32 Tātad piemaksas Itālijas minimālās pensijas sasniegšanai kvalificēšana par "pabalstu" neuzliek pienākumu, nosakot Regulas Nr. 1408/71 46. panta 2. punkta a) apakšpunktā paredzēto teorētisko summu, iekļaut piemaksu, uz ko pensionārs nevarētu pretendēt, ja tas būtu pakļauts tikai valsts tiesību aktiem.

33 Otrkārt, Košicki atsaucas uz zināmiem argumentiem, kas pamatoti ar Regulas Nr. 1408/71 46. panta 3. punkta, 46.a panta un 46.c panta interpretāciju. Vispirms viņa apgalvo, ka ienākumu maksimālā apjoma noteikšana Itālijas tiesību aktos ir aplūkojama kā samazināšanas norma šo 46.a un 46.c pantu izpratnē. Otrkārt, viņa uzskata, ka saskaņā ar šīs regulas 46. panta 3. punktu viņas tiesību uz pensiju aprēķins saskaņā ar šī paša panta 2. punktu ir jāveic, pirmajā posmā neņemot vērā valsts tiesību aktu noteikumus par samazināšanu. Samazināšanas noteikumu piemērošana varētu notikt tikai otrajā aprēķina posmā, kad tiek uzsākta tikai pabalsta, kas pienākas saskaņā ar valsts tiesību aktiem, salīdzināšana, piemērojot pretpārklāšanās normas, ar saskaņā ar Kopienu tiesībām saņemamā pabalsta summu, piemērojot pretpārklāšanās normas. Šajā sakarā viņa atgādina par 1992. gada 11. jūnija spriedumu apvienotajās lietās C-90/91 un C-91/91 *Di Crescenzo* un *Casagrande* (*Recueil*, I-3851. lpp., 27. punkts).

34 Šie apsvērumi ir balstīti uz kļūdainu Regulas Nr. 1408/71 izpratni.

35 Pastāvīgā judikatūra ir tāda, ka valsts tiesību norma ir kvalificējama kā samazinājuma norma atbilstoši Regulai Nr. 1408/71, ja tās noteiktā aprēķina sekas ir tās pensijas summas samazināšana, uz ko ieinteresētā persona varētu pretendēt sakarā ar to, ka tā saņem pabalstu citā dalībvalstī (skat. it īpaši 1998. gada 22. oktobra spriedumu lietā C-143/97 *Conti* (*Recueil*, I-6365. lpp., 25. punkts) un 2002. gada 7. marta spriedumu lietā C-107/00 *Insalaca* (*Recueil*, I-2403. lpp., 16. punkts).

36 Savukārt tāda valsts tiesību norma kā pamata prāvā nav samazinājuma norma Regulas Nr. 1408/71 46. panta 3. punkta, 46.a panta un 46.c panta izpratnē.

37 Saistībā ar iepriekš minēto *Di Crescenzo* un *Casagrande* spriedumu — tas norāda uz situāciju, kurā ir runa par pabalstu samazināšanas normu Regulas Nr. 1408/71 izpratnē. Tādējādi šis spriedums neapstiprina prasītājas apgalvoto.

38 No visa iepriekš minētā izriet, ka uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Regulas Nr. 1408/71 46. panta 2. punkta a) apakšpunkts ir interpretējams šādi — lai noteiktu pensijas teorētisko summu, kas kalpo par pamatu proporcionālās pensijas aprēķinam, kompetentajai iestādei nav pienākuma ņemt vērā piemaksu, kas paredzēta valsts tiesību aktos noteiktās minimālās pensijas sasniegšanai, ja sakarā ar to, ka tiek pārsniegti ienākumu ierobežojumi, kas valsts tiesību aktos noteikti attiecībā uz šo piemaksu, apdrošinātais, kas visu savu profesionālo darbību veicis attiecīgajā dalībvalstī, nevarētu pieprasīt šādu piemaksu.

Par tiesāšanās izdevumiem

39 Attiecībā uz lietas dalībniekiem pamata prāvā šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, kas nav minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

Padomes 1971. gada 14. jūnija Regulas (EEK) Nr. 1408/71 par sociālā nodrošinājuma sistēmu piemērošanu darbiniekiem, pašnodarbinātām personām un viņu ģimenēm, kas pārvietojas Kopienā, Padomes 1983. gada 2. jūnija Regulas (EEK) Nr. 2001/83 grozītajā un papildinātajā redakcijā, ko groza ar Padomes 1995. gada 22. decembra Regulu (EK) Nr. 3096/95, 46. panta 2. punkta a) apakšpunkts ir interpretējams šādi — lai noteiktu pensijas teorētisko summu, kas kalpo par pamatu proporcionālās pensijas aprēķinam, kompetentajai iestādei nav pienākuma ņemt vērā piemaksu, kas paredzēta valsts tiesību aktos noteiktās minimālās pensijas sasniegšanai, ja sakarā ar to, ka tiek pārsniegti ienākumu ierobežojumi, kas valsts tiesību aktos noteikti attiecībā uz šo piemaksu, apdrošinātais, kas visu savu profesionālo darbību veicis attiecīgajā dalībvalstī, nevarētu pieprasīt šādu piemaksu.

[Paraksti]